

Philipp Weiss

Lisnata ljubav

Pišem lijevom rukom, a desnom precrtavam. Ponekad je drugačije. Tada pišem desnom rukom, lijeva mi služi za precrtavanje.

Rijetko pišem s obje ruke, precrtavam s obje ruke. Zato sam napisao gotovo samo precrtane riječi i tekstove, priče, stvorio si neprestano gomilajuću zbirku izloženih nezadrživih rečenica. Samo u rijetkim slučajevima, kada se jedna ruka od neprestanog precrtavanja umori, kada omlitavi, najprije zaostaje, pa postaje sve više utrnula, i naposljetku samo počiva na stolu, a pisaljka, neotvorena mirno počiva uz nju, tako da se druga, ruka koja piše, počinje pomicati po papiru u iznenadnoj slobodi, u improvizaciji, odbacivši svaki oprez, i nadmašujući se u svojoj besmislenosti, ludosti, postaje suviše smiona, sve više, sve dalje, sve divlje, tako dugo dok se druga ruka koja je zanemarila svoj posao precrtavanja prisilno ponovo ne pomakne, ne napadne, dok s otporom ne pokuša stati na kraj toj igri, pa poseže za pisaljkom, otvara je palcem i kažiprstom i napokon započinje precrtavati, samo u tim rijetkim slučajevima, u tom urušavanju tijela, dakle, nastaju moji tekstovi. U tom popuštanju, u toj nagosti tijela nastaju moji tekstovi. U toj nepomičnosti, ukočenosti, samo u toj nespretnosti tijela, u tom tjelesnom teatru nastaju moji tekstovi. Jedan pogrešan potez tijela, jedan šah-mat tijela i nastaju moji tekstovi.

Ipak to nije čest slučaj, više rijedak, jedvit. Pritom se radi o nijansi. Samo trunka previše, samo malo više iscrpljenosti, izmoždenosti, samo prstohvat više lijenosti tijela, samo tračak više slabosti mišića pa da i se pišuća ruka ukoči, padne, da ne zna više ništa reći, pa da ne nastane nikakav tekst, nikakav precrtani ni drugačije nastao tekst, nijedna rečenica, nijedna riječ više.

Tada ruke mirno počivaju jedna uz drugu, na pisaćem stolu, u zamci tijela,

bezzvoljne i potučene, ništa više.

Bilo je najbolje vrijeme za odlazak na hitnu. Bio je sretan slučaj da sam upravo u pet sati ujutro morao na hitnu.

To je bilo dobro i daleko bolje nego u šest ili u sedam sati. U pet ujutro odlaze liječnici iz noćne smjene, a dolaze liječnici iz dnevne smjene.

U pet ujutro su, doduše, liječnici iz dnevne smjene još umorni i loše volje, ali manje umorni od liječnika iz noćne smjene

i manje loše volje. U pet ujutro čak se i na hitnom prijemu miješa miris sterilnosti s mirisom kave. Liječnicima iz dnevne

smjene koji dolaze medicinske sestre iz noćne smjene koje odlaze u to doba pripremaju kavu i pružaju im je sa smješkom,

kavu koja odagnava malo umora i dobar dio lošeg raspoloženja. Bio sam zadovoljan s vremenom svoje mučnine. Hodao sam polako,

jer kao što se miris sterilnosti miješao s mirisom kave, a lica noćnih medicinskih sestara miješala

s osmjesima dnevnih liječnika, tako se i moja mučnina miješala s grčevima u donjem trbuhu. U pet sati ujutro

puno je ljudi sjedilo na jarkom svjetlu hitnog prijema.

Imao sam večernje odijelo sa spuštenim reverom, ispod prsluk, košulju, uz to tamnu kravatu, preko svega crni kaput i

na glavi šešir. Njega sam skinuo dok sam razgovarao sa sestrom na pultu hitnog prijema. Da? rekla je i ja sam

rekao grčevi i mučnina. Zašto? pitala je i ja sam govorio o općoj zagonetnosti. Kako? pitala je i ja sam mislio

da je upravo tako. Onda smo oboje šutjeli i oboje smo pokušali suprotstaviti nešto općoj zagonetnosti.

Ona, pružajući mi formular, ja, ispunjavajući ga i vrativši joj ga. Oboje smo se umirili i ja sam sjeo. Čovjek

nikada ništa ne razumije i jednoga dana umire od toga, htio sam povikati za sestrom, ali to nisam učinio te sam ostao sjediti.

Simone se probudila u mraku, tapkala, tapkala za mnom, ali ja nisam bio tu, nisam bio pokraj nje, što ju je izbezumilo, od čega

je preneražena nastavila tapkati u mraku što ju je na kraju ponukalo da upali svjetlo tako da je vidjela

da me nema. Simone je ustala, klecnula, ponovo sjela, šapnula Oskar, nakašljala se, viknula Oskar, oslušivala, ponovo ustala i

oteturala u sobu do, upalila svjetlo, gledala uokolo, vidjela zgužvani list papira na podu, podigla ga i pročitala:

Pišem lijevom rukom, a desnom precrtavam.

Liječnik je na vrhu nosa imao naočale, a vrh nosa bio mu je spušten. Liječnikov glas bio je visok. Govor mu je bio krhak i škripav, s blagim stranim naglaskom. Moj se želudac uključio i ispustio nekoliko nerazumljivih zvukova.

Odložio sam šešir i kaput i legao na bolnički ležaj. Liječnik preko puta. Pogledi su nam se mimoišli u visini vrha nosa.

Da? rekao je, a ja sam rekao grčevi i mučnina. Zašto, pitao je i ja sam govorio o općoj zagonetnosti. Aha, rekao je na to i

oboje smo kimnuli. Posao? pitao je liječnik i ja sam rekao da sam pisao. O čemu? pitao je i ja sam govorio o općoj zagonetnosti.

Aha, rekao je liječnik na to pa smo oboje kimnuli. Jedan od nas je ustao i načinio krug izgledajući pritom pognuto i boležljivo.

Drugi je ostao sjediti izgledajući pritom pognuto i boležljivo. Od kada? pitao je i ja sam rekao od dva sata ujutro. Večera?

Stolica? pitao je liječnik i ja sam rekao ni jedno ni drugo. Aha, rekao je visokim glasom i obojica smo kimnuli.

Trijezni? pitanje, trijezan, odgovor. Potom smo obojica šutjeli, on blago pognut stojeći, ja blago pognut sjedeći.

Šutimo i uživamo u trenutku suglasja.

To je trajalo neko vrijeme. Onda je noćna medicinska sestra ušla u prostoriju. Ušla je s osmjehom na licu, kavom u ruci i utjehom u očima.

Utjeha se tamo ugnijezdila i nije htjela van. Zapela je u očima i nejasno obasjavala bolničke ležaje u bolničkim noćima.

Noćna medicinska sestra pružila je dnevnom liječniku kavu i osmijeh, okrenula se, poželila dobar oporavak, ne znam

da li njemu ili meni. Pogledala je još iza ramena i namignula mi lijevim okom, mignula njemu desnim okom i

nestala. Liječnik je srkao iz šalice pa mu se podigao vrh nosa. Godine? upita visokim glasom i ja kažem trideset tri.

Trideset tri, kaže i približi mi se. Pipao je, stiskao pa kimao glavom. Otkopčao sam sako, gotovo sam otkopčao i prsluk, ali liječnik je mislio da je ovako dovoljno.

Opet je opipavao, pipao duž prsluka, pritisnuo želudac. Ovdje? pitao je i ja sam ispustio zvukove. Aha, rekao je

liječnik zadovoljno i nasmijao se. Možete se sada poleći, rekao je i ja sam legao na bolnički ležaj. Nije ništa strašno,

bez brige, vjerojatno nije čir želuca, perforacija želuca nije vjerojatna, rekao je liječnik, a ja sam nepomično

ležao na krevetu. Srčani udar je isključen, najvjerojatnije je želudac, ali ne čir, tako je rekao, svašta je već doživio, a ja

sam ispuštao jedva čujne zvukove. Najvjerojatnije je to da sam senzibilan, da sam osjetljiv, reko mi je liječnik, da,

mora da je to, senzibilan sam, ali to je dobro, takav moram biti, to je važno ako želim biti umjetnik, dobro je da je tako i ne radi se

o nikakvom čiru na želucu. Liječnik se smijao. Dakle mogu biti miran. Ne smijem se više brinuti,

čak i ako se inače brzo počnem brinuti jer sam tako senzibilne naravi, što je po sebi dobro ako želim biti umjetnik, no u ovom slučaju ne,

rekao je liječnik. U ovakvim slučajevima čovjek mora pokazati opuštenost, čak i na početku dana čovjek mora biti opušten,

čak i u pet sati ujutro, čuo sam glas liječnika čiji je govor malo škripao, čegrtao stranim naglsakom.

Ili, najednom liječnik glasno kaže, umremo odmah ili uopće ne, to je uvijek tako, to je tako kod svih i potpuno normalno.

Glasno se smijao, a ja sam proizvodio zvukove.

Simone me mrzila. Na trenutak. Onda me voljela i pritom istresala staru kavu iz filtera u smeće. Pri punjenju filtera

novom kavom ponovo me mrzila. Kada je voda potekla u lončić za kavu bila je neodlučna i nije znala reći

što točno osjeća. Nije morala reći ni da je bila sama. Bilo bi besmisleno to reći budući da nitko nije mogao čuti.

Da je to rekla, nitko ne bi čuo osim nje same i ona si ne bi vjerovala. Bila je to sretna slučajnost, mislila je Simone dok je stavljala lončić za kavu na štednjak, što si tu u pet sati ujutro sama priprema kavu i što nikoga ne mora izvijestiti o svom trenutnom stanju osjećaja. Iako uopće nije moglo biti slučajno da sam upravo danas i upravo u pet sati ujutro bio izbivao iz kuće. Nije moglo biti slučajno da netko baš u pet sati ujutro odlazi od kuće bez riječi, bez da se oprost, i bez da ostavi naznaku gdje se uputio usred noći. To nije moglo biti slučajno, prije se radilo o bezobzirnosti. Simone je lijevom rukom ispod pramena kose dodirnula lijevu sljepoočnicu i masirala je. Desnom rukom ispod pramena kose dodirnula je desnu sljepoočnicu i masirala je. Pritom je promatrala lončić za kavu koji je proizvodio piskutave zvukove i mrzila me.

Ležao sam nepomično na bolničkom ležaju i promatrao ambulatnu rasvjetu. Bilo je dobro ležati tu na bolničkom ležaju. Bilo je dobro i daleko bolje nego, primjerice, stajati ili samo sjediti. Jer dok sam ležao grčevi su popuštali, a umor rastao. Imalo je svojih prednosti ležati ovdje jer su se bolovi smanjili i jer je ležeći bilo jednostavnije misliti na san što činimo kada smo stvarno umorni ili kada smo probdjeli prethodnu noć. Čovjek misli na san tek kada se nađe u situaciji da mora slušati priče ljubaznog liječnika ili kada se umjesto toga prepusti vlastitim mislima. Samo neonska rasvjeta u ambulanti ometa umor i budi grčeve. Bio sam zadovoljan bolničkim ležajem, ali nezadovoljan stropnom neonskom rasvjetom.

Legnite na lijevi bok, rekao je liječnik i ja sam se suglasio s prijedlogom. Smatrao sam da je prijedlog izvrsna ideja i odmah sam se okrenuo. Legao sam na lijevi bok i više nisam gledao ambulatnu rasvjetu, već medicinske aparate. Medicinskih aparata bilo je puno. Oni su, doduše, nagovještavali ružne snove, ali nisu unaprijed priječili san kao stropna neonska rasvjeta.

Ogledalce, ogledalce, rekao je liječnik piskutavim glasom, nasmijao se i sagnuo prema meni. Moramo samo izvršiti majušnu endoskopiju, moramo mi na brzinu pogledati u unutrašnjost, rekao je liječnik mašući mi pred licem crijevom. Crijevo je, vidio sam, bilo spojeno na jedan medicinski aparat. Medicinski aparat služio je za izazivanje ružnih snova i gledanje u unutrašnjost. Na svome kraju imao je u tu svrhu svijetleće oko. Unutrašnjost mog *unutrašnjeg života* trebala je biti osvijetljena crijevom koje je doduše imalo oko, ali oko nije imalo učajurenu utjehu u sebi poput oka medicinske sestre iz noćne smjene.

Simone me voljela pijuckajući svježju kavu koja je odagnavala malo umora i čak i dobar dio loše volje. Kava je doduše mogla odagnati lošu volju i umor, ali ne glavobolju, ne i rečenice i slike. One su se čvrsto ugnijezdile u Simoneinoj glavi, ne tako čvrsto kao ljutnja na mene u truhu. Ona je naime bila slabija i ubrzo je opet postala ljubav, potom briga, stid, pa zbunjenost. Odložila je šalicu. Lijevom rukom približila je cigaretu usnama i desnom rukom je zapalila. Lijevom je rukom ispod pramena kose dotakla lijevu sljepoočnicu i masirala je. Desnom je rukom ispod pramena kose dotakla desnu sljepoočnicu i masirala je. Na Simoneinoj su se koži podigle dlačice i ona je drhtala. Bile su to slike, rečenice od prethodne večeri koje su djelovale na Simoneine dlačice. Bile su to slike i rečenice koje su čvrsto sjedile u Simoneinoj glavi i koje se nisu mogle odagnati ni cigaretom u ustima ni prstima na sljepoočnicama. Jedna od slika bio je Simonein samotni ples u loše osvijetljenoj blagavaonici.

Simone se večer prije kasno vratila s posla. Vratila se čak puno kasnije nego što se inače vraćala s posla. Jer toga dana nije kao obično preuzela samo prijepodnevnu smjenu u vrtiću, već i poslijepodnevnu. Sat vremena nakon prijepodnevne i poslijepodnevne smjene još je organizirala i posebnu dodatnu smjenu. Čuvala je dvije blizanke, koje su se ugnijezdile u vrtiću

kao što su se rečenice i slike ugnijezdile u Simoneinoj glavi. Jer u pet sati uvečer, nakon poslijepodnevnih smjene u vrtiću, roditelji blizanki nisu došli po njih zbog čega se morala organizirati dodatna smjena. Simone je morala nazvati roditelje malih blizanki i čekati s malim blizankama. Nije morala čekati samo s malim blizankama nego s malim urlajućim blizankama. Simone je morala za urlajuće blizanke glumiti devu koja pjeva jer je to bila jedina igra koja je urlajuće blizanke pretvarala u nasmiješene blizanke. Morala je, dakle, kao pjevajuća deva tako dugo provoditi vrijeme s nasmješanim blizankama sve dok se na kraju nije pojavila njihova majka i pokupila ih. Na to su one opet postale urlajuće blizanke jer ih se toliko dojmila Simoneina predstava da više nisu htjele otići. Simone je tada tiho zaplakala i morala je, nakon što su svi otišli, nekoliko minuta plesati između redova stolica u slabo osvijetljenoj blagavaonici, kako bi se ponovo smirila.

I on je sam, rekao je liječnik dok je sjedao i skidao naočale s vrha nosa, i on sam je bio osjetljiv, i on je bio mlad i osjetljiv, i on je bio bolestan, rekao je liječnik, premda nije želio biti umjetnik, htio je biti samo liječnik, ali svejedno je imao sve moguće bolesti pogotovo na početku studija, imao je tako leukemiju, rak pluća, trakavice, imao je dijabetes, napade vrtoglavice, slabost srca i upalu testisa, čuo sam visok liječnikov glas. Čovjek je mlad, osjetljiv, koža, okolina, sve prodire, prožima ga, pokreće, rekao je, a ja sam ležao na bolničkom ležaju i promatrao medicinski aparat. Zabaciti glavu, otvoriti usta, rekao je liječnik i ja sam poslušao. Glavu zabaciti unatrag jer kad glava tako stoji čovjek dobiva zrak, ali ako je ona nagnuta prema naprijed, tada se ne dobiva zrak, to je jednostavno i mogu birati. Ležao sam otvorenih usta ne govoreći. Onda je liječnik u njih umetnuo bijeli plastični prsten kako bi usta tako i ostala, kako ne bi zagrizla u iznenadnoj ljutnji koja dolazi iznutra. Pokušavao sam misliti na spavanje i proizvodio zvukove. Želim li nešto reći, upitao je liječnik, a ja sam odmahnuo glavom.

Dobro, rekao je liječnik i sjeo u stolicu s kotačima, odvezao se njome do medicinskog aparata i pokrenuo gumbe. Uključio se jedan monitor i oko je počelo svjetliti još jače. Liječnik je uzeo nekoliko upijajućih papirnatih ubrusa, odvezao se natrag do bolničkog ležaja, gurnuo ubrus pod moja usta rastvorena pomoću plastike i rekao, to je zbog sline.

Simone se večer prije kasno vratila s posla. Vratila se čak puno kasnije nego što se inače vraćala s posla. Kasno se vratila kući i radovala mi se, ali ja nisam bio kod kuće. Simone mi se radovala i sada se jednako tako radovala što nisam kod kuće. Sjedio sam u mraku za pisaćim stolom. Sjedio sam za pisaćim stolom, ali me se za pisaćim stolom nije moglo vidjeti.

Tek kada su se Simoneine oči navikle na mrak mogla me prepoznati. Dakle ipak sam bio kod kuće i Simone nije znala treba li se radovati ili ne. Prišla mi je i primjetila da sam gol. Pomilovala me po leđima i poljubila u rame. Moje su ruke visile s lijeve i desne strane tijela. Hm? rekla je, a ja sam rekao da ne znam točno. Kako? pitala je i ja sam mislio da je upravo tako. Hm, rekla je potom i oboje smo kimnuli. Ta reci, rekla je i ja sam pitao što? Što se događa, rekla je a ja sam rekao ništa. Onda se nasmijala, a ja nisam ništa rekao. Hm, rekla je. Zagonetan si, rekla je, a ja sam htio reći da nikada ništa ne razumijemo, ali nisam rekao ništa. Potom smo oboje šutjeli, ja gol za svojim pisaćim stolom, ona u kaputu i čizmama pokraj mene. Gotov je, rekao sam. Tko? pitala je. Gotov je, rekao sam i pokazao pred sebe. Tamo je lažala hrpa papira i dvije pisaljke. To je divno, rekla je, to je veličanstveno, to se mora proslaviti, to joj je spasilo dan, to je najbolja vijest nakon dugo vremena, rekla je Simone. Ja nisam rekao ništa.

Sada bismo napokon mogli otputovati, rekla je Simone, mogli bismo napokon provoditi više vremena zajedno, mogli bismo napokon ponovo provesti dan u krevetu. Mogli bismo čak otići na malo putovanje, rekla je Simone, a ja nisam rekao ništa.

Hm, rekla je potom pa smo šutjeli.

Pa raduj se zbog toga, raduj se što je tvoj tekst gotov. Gotov je, rekao sam, zar ne razumiješ? Hm, rekla je, a ja sam rekao ah i još sam rekao da sam umoran. A ti? pitao sam, a ona je rekla da je glumila devu koja pjeva. Aha, rekao sam pa smo šutjeli.

Nepomično sam ležao na bolničkom ležaju i promatrao medicinske aparate. Ležao sam s plastičnim prstenom u otvorenim ustima i papirnatim ubrusima pod njima zbog sline. Ležao sam i pogledom slijedio svjetleće oko usmjereno u moju unutrašnjost. Bilo je dobro ležati tu na bolničkom ležaju. Bilo je dobro, čak i daleko bolje nego biti kod kuće ili u šetnji. Jer na bolničkom ležaju nisam bio Oskar na bolničkome ležaju. Na bolničkom ležaju bio sam nešto lijepše i prijateljskije. Ležao sam tu i ništa nije trebalo činiti. Trebalo je samo čekati. Kod kuće bih se dosađivao i sam bih tome bio kriv. U šetnji bih vjerojatno navukao prehladu. Ovdje sam mogao ležati s plastikom u otvorenim ustima i papirnatim ubrusima zbog sline i u miru promatrati medicinske aparate. Imalo je prednosti ležati ovdje jer je liječnik bio ugodan i pričao je zanimljive stvari. Bilo je dobro ležati ovdje, jer ću nakon trideset tri godine napokon saznati kakva mi je unutrašnjost. Bila je sretna slučajnost da sam toga dana dospio na hitnu kako bih onom bitnom pogledao u svjetleće oko. Ono najbitnije i najdublje toga će dana i na tome mjestu ugledati barem svjetlo svjetlećeg oka ako već svjetlo neće svijet. Bio sam zadovoljan u stanju ležanja. Usta su mi bila otvorena i slina je polako počela curiti preko lijevog kuta usne.

Simone je odložila šalicu i izašla iz kuhinje kroz predsoblje u moju radnu sobu, do mog pisaćeg stola, okrenula svjetiljku i gledala površinu stola. Tamo je prošle večeri bila hrpa papira i dvije pisaljke. Sada su tamo bile dvije pisaljke. Prošle sam večeri sjedio gol za pisaćim stolom. Tamo su bile dvije pisaljke i hrpa papira. Hrpa papira ipak nije bila hrpa papira. Hrpa papira

bila je više gomila listova. Sjedio sam u mraku za pisaćim stolom i pogledavao u gomilu listova i Simone. Najprije sam neko vrijeme gledao u gomilu listova, potom sam neko vrijeme gledao u Simone. Ona je stajala u kaputu i čizmama i znojila se. Sjedio sam za svojim pisaćim stolom i citirao sam sebe.

Počeo sam sam sebe citirati pritom brzo odvratio pogled sa Simone na gomilu listova. Sjedio sam tamo gol, gledao u gomilu listova i rekao: Ogrnimo se tekstom da nismo tako užasno goli. Da nismo tako užasno goli, rekao sam smijući se.

To sam jednom napisao, rekao sam i pitao je da li se još sjeća toga, ali nisam čekao odgovor. Simone je stajala u kaputu i čizmama i znojila se. Želi li pročitati, pitao sam. Mora pročitati, rekao sam. Molim te, rekao sam, moraš pročitati, pokazujući joj na gomilu listova, ali ona nije htjela pročitati. Prebacila je listove iz desne ruke u lijevu, napravila od njih hrpu papira i vratila je na pisaći stol. Molim te pročitaj, rekao sam pružajući joj ponovo tekst. Simone je pročitala nekoliko dijelova.

Učinila je to jer sam je zamolio. Može precrtati što joj se čini krivim, rekao sam. Ali nije mogla ništa precrtati.

Lisnata ljubav, rekao sam, to je naslov teksta. Hm, rekla je Simone stojeći u kaputu i čizmama i misleći na tkaninu koja joj se mokra lijepila za leđa. Hm? rekao sam, a ona je rekla da ne zna baš. Kako? pitao sam, a ona je mislila da je upravo tako.

Hm, rekao sam potom pa smo oboje kimnuli. Onda smo se oboje kratko smijali, ali nismo ništa rekli. Hm, rekao sam.

Ne želim lisnatu ljubav, rekla je Simone, želim mesnatu ljubav, želim mesnatog Oskara, a ne lisnatog Oskara.

Ležao sam na bolničkom ležaju i nisam više ništa morao činiti. Trebao sam samo čekati. Onda nije trebalo više ni to jer je svjetleće oko išlo direktno prema meni, približilo se i došlo tik nasuprot mene, zastalo, buljilo, ponovo se pokrenulo, pomaknulo još bliže, zaslijepilo me tako da sam još vidio samo bijelo, svjetlost koja je postajala sve blještavija. Onda je nestalo.

Krećemo, rekao je liječnik visokim glasom i gurao crijevo sve dublje, sve dublje u moja usta kao da crijevo ne ide u želudac nego u ponor. Zvukovi koji su izlazili iz mojih usta dok je crijevo ulazilo u usta bili su glasni i duboki i podsjećali su na urlike opasnih životinja u šumama iz bajki. Zabacio sam glavu još više, još malo više jer sam u svojoj unutrašnjosti osjetio kako se nešto miče, nešto što želi u moju najdublju unutrašnjost. Primijetio sam da dobivam više zraka i to me veselilo.

To me silno veselilo pa sam disao kroz nos koji mi je bio posebno važan. Tako, pažljivo, tako, napumpano, dolazilo je iz smjera bijelog mantila koji je stajao pokraj mene i pritiskao neki gumb. Životinje u mom želucu proizvodile su zvukove.

Zrak je ušao u moju unutrašnjost i napuhao je. To je proizvodilo posebnu buku. Zrak je ušao u moju unutrašnjost i učinio je prostranom. Moje su oči zasuzile i nisam više ništa vidio.

Oho! čuo sam liječnikov glas. Što nam je to tu? rekao je, pa je rekao da je i on bio osjetljiv, da je i on bio mlad i osjetljiv, da je bio bolestan, iako nije želio biti umjetnik, htio je biti samo liječnik, ali takvo što nikada nije vidio. Još nikada nije takvo što vidio u nekom čovjeku, a ni u sebi nije na takvo što naišao. Čuo sam visoki glas iz smjera bijelog mantila, na takvo što zaista nikada prije nije naletio. To je jako sumnjivo i spada u područje bolesti.

Simone je sjedila za mojim pisaćim stolom i skinula je spavačicu. U širokom ju je zamahu bacila u smjeru police s knjigama.

Onda je ustala, uzela spavačicu, sjela na staru drvenu stolicu pred mojim pisaćim stolom i bacila spavačicu u smjeru police s knjigama.

Onda je ostavila tako spavačicu i policu s knjigama i samo je gola sjedila za mojim pisaćim stolom. Ruke su joj visile lijevo i desno od tijela.

Sjedila je tako neko vrijeme i počela se smrzavati. Sjedila je tamo i smrzavala se i buljila u pisači stol s dvije pisaljke.

Sjedila je tamo iskrivljenog lica. Bila je to patnička i izdužena grimasa. Bila je to najgroznija grimasa koju je mogla učiniti.

Simone je sjedila gola za mojim pisaćim stolom, smrzavajući se, čineći najgrozniju grimasu koju je mogla učiniti i izgovorila jednu rečenicu.

Izgovorila ju je najdubljim glasom koji je mogla naći: Ogrnimo se tekstom da nismo tako užasno goli. Da nismo tako užasno goli, rekla je Simone njišući glavom i osjećajući se bliska meni. Onda je lijevom rukom uzela pisaljku, desnom drugu, izobličila lice u najstrašnju grimasu i rekla: Pišem lijevom rukom, a desnom precrtavam. Desna pisaljka napadne tada lijevu tako da ona zamalo padne s ruba stola, na što lijeva pisaljka krene u protunapad i zada desnoj pisaljki tako snažan udarac da je u njezinoj unutrašnjosti zadrhtala patrona s tintom, ona se zanjiše, zamalo se sruši pa se ponovo uspravi, pa obje istodobno jurnu jedna prema drugoj, vrškovi poklopaca se zapletu, kopče poklopaca se zapletu činilo se da jedna zatim druga ima prevlast, sve dok se vrškovi poklopaca istovremeno nisu odvojili i u širokom luku poletili preko sobe, a metalna se pera razdvojila i na pisaćem stolu ostala mrlja tinte, sve dok obje pisaljke potom klonulo nisu pale i postale svjesne svoje besmislene borbe, pa polegnule tako bez poklopaca kako bi se zajedno osušile. Simone je stavila glavu na pisaći stol i zaplakala.

To spada u područje bolesti, čuo sam visoki liječnikov glas, čiji je govor sve glasnije škripao i gotovo se raspuknuo u stranom naglasku.

To spada u područje neobičnih bolesti, to još nikada nije doživio i silno ga to fascinira. Silno je fasciniran i oduševljen, rekao je liječnik. Sretna je slučajnost da je danas u dnevnoj smjeni, a ne u noćnoj kao prošlog tjedna. Sretna je slučajnost da danas ima ranu smjenu, a ne kasnu kao sutra, rekao je liječnik, čiji sam bijeli mantil jedva vidio od suza u očima.

Kako ste to samo uspjeli? pitao je, a ja sam ležao s plastičnim prstenom i crijevom u otvorenim ustima i proizvodio životinjske zvukove iz mračnih šuma iz bajki. Kako? pitao je, a ja sam mirno ležao na bolničkom ležaju. Ah, rekao je na to i počeo izvlačiti crijevo iz mojih usta. Vaša unutrašnjost, vaša unutrašnjost nije ništa drugo doli gomila listova. I ja sam iznenada pao u duboki san.

Oskar, tako je zvučalo, neprestano ti glasovi, Oskar, pa opet Oskar, ali nije se moglo razabrati, tiha vibracija koju je stvarao glas, ja sam, Oskar, zvuk je lebdio prostorijom, no gdje je počinjao i što je htio, jer tamo je nešto govorilo, lagano je govorilo i zvučalo kao Oskar, ali ništa više, i miješalo se u prostoru koji je ostao zamagljen, miješalo se negdje nedokučivo s dodirom, probudi se Oskar, pa dodir, i nešto veliko u prostoru, nagnulo se, nešto veliko što je promijenilo svijet, nagnulo se, ja sam dragi, nametalo se, iznenada postalo jasno, i plavo iznutra, lice u prostoru uz tiho vibriranje, koje je zvučalo kao Oskar i imalo glas, sigurno je bilo vibriranje, te riječi i jedno lice u ovoj prostoriji i jedno zibanje, sve u redu s tobom, tako je zvučalo, ali nije se razumjelo, jedno lice, jedan nos, velike oči, cackleće, plave, koje su gledale nešto što je bilo tu, i oko njih tamni pramenovi, a iznad njih svjetlo, prejako, stropno neonsko svjetlo i pogotovo još nešto, nemislivo, slabašno, tutnjava, da, strah, da nije bilo dodira, zibanje, i lijevo još više lica, što to radiš Oskar, što je to bilo Oskar, što je to moglo biti, a lica su gledala i sjedila na tijelima, a tijela su stajala ili sjedila na krevetima, poslagana u toj prostoriji, u bolničkoj sobi, a tu su bile i oči medicinske sestre iz noćne smjene, s utjehom u njima, koja se učahurila, koja se plegla na nešto što je bilo ovdje, samo ovdje, i postalo dodirljivo jednim dodirom, jednim Oskare, u zvuku glasa, ja sam Oskar, ja sam, Simone, i nešto se pokrenulo, napokon, došlo iz daleka, sa zibanjem, sa svjetloplavim očima i pramenovima oko njih, jedna misao kojom je započelo nešto što je bilo ovdje, u tom dodiru, o dragi Oskare, i dogodilo se, poput trzaja, i sklopilo se, iz slova, riječi, iz priča od poljubaca, dodira, tekstova, od misli i sakupilo se oko rupe ili čvora pa euforija, da euforija, Oskar, Oskar, tako se zvalo, jedno Ja.

Ležao sam na bolničkom ležaju i promatrao Simone. Simone je sjedila na bolničkom ležaju i promatrala me. Simone mi je rekla da je to ona, rekla mi je ja sam, a ja sam rekao da sam to i mislio. No nisam izgledao kao da sam previše razmišljao,

činilo se da Simone misli, i ja sam zatim rekao ja sam. Rekao sam ja sam, Oskar, a Simone je rekla, da.

Potom smo oboje šutjeli, ja lagano rastresen ležeći, ona lagano rastresena sjedeći.

Šutjeli smo i uživali u trenutku suglasja,

usred trenutka opće zagonetnosti. To je trajalo neko vrijeme. Onda sam želio točno znati pa sam pitao što se dogodilo.

Simone je uzela prozirnu vrećicu s bolničkog noćnog ormarića. Bila je to prozirna vrećica kroz koju se mogao vidjeti

njezin sadržaj. Vidljivi sadržaj vrećice nije bio bilo koji sadržaj. Vidljivi sadržaj

vrećice bio je sadržaj mog želuca. Simone

je mahala vidljivim sadržajem moga želuca pred mojim licem. Gotov je, rekla je

Simone. Tko? pitao sam.

Gotov je, rekla je Simone i pokazala na sadržaj mog želuca. Tvoj tekst, rekla je

Simone, a ja nisam rekao ništa.

Mrzio sam Simone. Na trenutak. Onda sam je volio i pritom prstima lupkao po

sadržaju mog želuca. Pri otvaranju vrećice

ponovo sam je mrzio. Kada sam izvadio prvi sitno zamotani list i rastvorio ga, bio

sam neodlučan i nisam mogao reći

što točno osjećam. Kako bih odvratio pažnju od neugodne situacije moje neodlučnosti

poljubio sam Simone. I Simone

je poljubila mene pa samo se voljeli. Učahurena utjeha u očima medicinske sestre iz

noćne smjene se raspršila.

Ostali koji su ležali su se uspravili.

Volim očima i odupirem se ustima koja ostaju zatvorena. Ponekad je drugačije. Tada

volim ustima, zatvorene oči služe mi za zadržavanje odmaka. U rijetkim slučajevima

volim i cijelim licem, cijelim tijelom možda,

ono se pritom odupire jer je tako otvoreno da postaje prozirno. Zato sam s tom

čežnjom živio gotovo samo noći, susrete, godine, stvorio dakle neprestano rastuću

zbirku neispunjivih ljubavnih trenutaka,

koje ne mogu posjedovati, sakriti, koje ne mogu sačuvati. Samo u rijetkim

slučajevima, kada se zatvorena usta umore

od neprestanog otpora, kada se opuste, postanu lagana, prvo u kutovima, pa posvuda,

tako da strani jezik počne

u meni otkrivati, kada me iznenadi s ljubavi koja me ne poništava, već stvara cijelo tijelo, jer su to usne na kojima se osjećaju moje vlastite, ili kada se oči umore i ne žele više suprotavljati radoznalosti i kada se počinju otvarati s ustima i nalaziti jedan pogled jer netko vidi moje poluzatvorene kapke i tako se nešto dogodi – samo u tim rijetkim trenucima, u tim trenucima tijela, dakle, nastaju ljubavni trenuci.

U tom popuštanju, toj nagosti tijela nastaju ljubavni trenuci. U toj nespretnosti tijela, u tom tjelesnom teatru nastaju ljubavni trenuci. Tekstovi nastaju kao i ljubavni trenuci.

prevela Nataša Medved